

„Danskere“

Et halvgentlig Ryheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

„Danskere“ udgaa hver Tirsdag og Fredag Pris pr. Aargang.

De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00 Bladet udtales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adressforandring og andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Redaktør: A. M. Andersen.

Alle Bidrag til „Danskere“'s Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, behes adresseret: A. M. Andersen, Blair, Nebr.

Entered at Blair Postoffice as second class matter.

Advertising Rates made known upon application.

I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved Modtagelse af Bladet, enten for at søge hos dem eller for at søge Oplysning om det overtræde, behes de altid omtale, at de søge Anstaltens Redaktør i dette Blad. Det vil være til genbylg Rygte.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der overtræder Bladet, enten for at søge hos dem eller for at søge Oplysning om det overtræde, behes de altid omtale, at de søge Anstaltens Redaktør i dette Blad. Det vil være til genbylg Rygte.

Rettsførelse for Jury er bleven en næsten forsvundet Ting. Menedsforbrydelse belemrer den med saadan Uforstaaethed, at der maa raabes Guld. I næsten enhver Procedure, civil eller kriminel, hører vi om, at enkelte Mennesker har sværet paa en Løgn. (Ohio State Journal).

En hel Flok Mennesker her fra Blair, deriblandt ikke faa Danske, var i Fredags nede i Omaha at høre Ekspræsident Roosevelt. „Danskere“'s Redaktør blev ved Zidbeholdende forhindret i at være med. Men for saa alligevel at faa friske Meddelelser derfra, anmodede vi Prof. Lang om at fortælle, og det har han gjort ret interessant. Hans Meddelelser findes paa første Side.

I Verden, men ikke af Verden. En kristen Kineser sagde i en Tale ved en vis Anledning: „Skibet maa være i Vandet, ikke Vandet i Skibet“. Saaledes maa en Kristen være i Verden, men Verden maa ikke være i ham. Hvor megen Visdom indeholder ikke disse Ord! Tænk over dem, læg dem paa Hjerte. Er du i Verden og Verden i dig? Eller er du i Verden, men lever i Kristus, og Guds Mand bor i Dig? „Luth.“

I sidst modtagne Nr. af „Kors og Stjerne“ skriver Past. A. N. Westergaard om den nye danske Kirkeminister Jakob Appel: „Det er en banal og Dyd, han gaar ind til. Hans Forgængere har taget sig barmt af Skolens Affærer og forstømt de kirkelige Sager. Vi staar foran en Krise. Nu kan der ikke ventes længere. En Præstevælgelse og en Præstevælgelse er lige nødvendige, hvis Administrationen ikke skal løse sig. De to nævnte Love kan løses saaledes, at man alligevel løser sig. Sid Lykken maa staa Appel si.“

Om den religiøse Tilstand i Frankrig skriver Dr. Leonard ifølge „Luth.“ saaledes: „Man spørger om Frankrig er en kristen Nation. Jeg svarer baade ja og nej — men med Eftertryk paa nej. Den romerske Kirke har vistnok gjort meget for Frankrig. Den har givet det en Civilisation, som langt overgaar Hedenskab. Men den har ikke kunnet give Folk et virkeligt Ideal eller indgive dem Bevidsthed om personlig Frelse. I religiøs Henseende er Frankrig strandet. Det har siddt paa Støt og lidt Skibbrud. Folket, som bærer om Brød, har i saa lang Tid faaet bare Sten, at det nu har vendt Kirken ryggen og begynder sig til Materialisme og Atheisme. Det franske Folk kan ikke længere kaldes et religiøst Folk. Vi Amerikanere er tilbøjelige til at betragte Adfærdsløsheden af Stat og Kirke som et Skridt fremad imod højere etiske Løstendener og Principper. Men for Øjeblikket er den et Skridt, maalket et nødvendigt Skridt, i modstat Retning.“ Forsvrigt hævder Dr. Leonard, at om Frankrig skal reddes, saa maa det ske gennem de kristne Protestanter.

Et Besøg paa Eben-Ezer.

Betydningen af Navnet Eben-Ezer kender rimeligvis de fleste af vore Læsere. I første Samuelsbog (7, 12) læser vi om, at Profeten Samuel oprejste en Sten mellem Mijpa og Sen til Minde om en Sejr, som Herren havde givet Israel over Filistinerne, og denne Sten kaldte han Eben-Ezer, Hjælpesten eller Herrens Hjælp.

Spillet hønt og betegnende Navn paa en Anstalt som Sanatoriet i Bruish. Høstet med denne Anstalt er jo dog, at der igennem den skal bringes Herrens Hjælp til lidende Mennesker.

Men det er ikke alene Navnet, der tiltaler en. Hele Anlægget og Bygningsskemaet er tiltalende.

Den 27. og 28. August var der Marshest og Bestyrelsesmøde paa Sanatoriet, og ved den Anledning fik „Danskere“'s Redaktør m. fl. Lejlighed til at se sig om derude.

Helt vilde vi give vore Læsere en Anledning til at se, som vi saa, med egne Øjne; men da vi ikke kan dette, vil vi gøre det næstbedste — fortælle om, hvad vi saa.

Der har vel før været givet offentlig Skildring af Anstalten, men dels glemmes det læste, og de forskellige ser og fortæller forskelligt.

Naar man kører fra Bruish ud til Eben-Ezer, ca. en Mil Vest for byen, kommer man først til Betshe's da, som er Anstaltens Hovedbygning.

Det er en anselig Bygning paa to Stockværk foruden Kælderetagen, opført af røde Mursten.

I Stueetagen er der Medicinstue, Kapel og Dagligstue i Vesttiden; Kontor og Spiseetue i Østtiden; og saa leder en Gang midt igennem Bygningen til Solværelset toers over Spænden.

I anden Etage er der 4 Patientværelser, 1 Søsterværelse og 1 Badeværelse. Over og Sydenden er her aaben Veranda.

I Kælderetagen er der Køkken, Pigekammer, Kasseværelse, „Nursing-Room“ og et Kaffe-værelse.

Den næste Bygning, vi kommer til, er Balbørgs minde, et Telthus, som er skænket Anstalten af en af dens Benner.

Dette Hus er indrettet saaledes, at to Sider i hvert af dets 6 Værelser væsentlig udgøres af Telthæder. De andre to Sider er faste.

Disse Værelser er beregnet paa kvindelige Patienter. Over af dem er forsynet med elektrisk Lys og Alarmklokker, saa Patienterne kan se Leje kan kalde paa Søsternen i Hovedbygningen.

Her er ogsaa Badeværelse, og Bygningen er forsynet med „Water-heat“.

Saa kommer vi til Teltene. Af dem er der 10, 8 for Patienter. I disse er Gulvet af Brædder, lige-saa Ræggene op til Væggene, Resten af Teltet er af Lærred. De fleste er nu tækket med Tagpaan.

Hvert Telt er forsynet med Seng, Kuffert, Bord, Stol og andet nødvendigt Møblement.

I Forbindelse med Teltene maa nævnes Solstuen, en Bygning, som er aaben imod Syd og forsynet med en Slags Liggeetole, saa Patienterne her kan ligge og bade sig i Solen.

Længere inde i Anlægget kommer vi til Nazareth, nu en ret anselig to-egget „Frame“bygning.

Her bor Anstaltens Forstander og Husmoder, Past. Madson og Susterne, Brødrene, almindelige Patienter og gamle Folk.

De før nævnte Bygninger og Telte er udelukkende for kirkelige Patienter og for Sygeplejersker eller „Søstre“.

Endnu skal nævnes Søsterteltene, en aaben Forsamlingsplads, hvorover der flygges med Søværk. Her samles man til Andagt og andre Møder, naar Besøret egner sig dertil.

Der var for Tiden 22 Patienter, 19 kirkelige, 2 nervesvage og 1 Tjansid-Patient. Desuden var der 8 gamle, som har lavet deres hjem i „Nazareth“.

Det hele Areal, som Anstalten ejer, er 35 Acres. Deraf intager Bygninger og Anlægget 12 Acres. Det er Land, som rimeligvis er værd \$200 pr. Acre.

Anlægget er snart som et helt Udstanlæg med Plantninger af for-

skellige Træarter og Blomster i stor Variation, Gange, Køreveje, Græsplaner og en Dam med Springvand.

Anstalten har nemlig foruden Irrigation sit eget Vandværk, som drives væsentlig ved en Gasolinmotor — ved Mølle, naar der er Wind nok.

Endnu et Par Bemærkninger. Naar man betragter Anlægget, spørger man, at næppe nogen uden en uddannet Gartner kunde have undfanget og udført Planen.

Dg naar det hele tages i Betragtning baade ude og inde, saa faar man en Forestilling om, at Hensynet til moderne Krav og streng Økonomi har gaaet Haand i Haand overalt.

Der var en smuk Søster fra Diakonissehjemmet i Omaha i Besøg paa Eben-Ezer i de Dage. Hun havde en brytthg Broder der.

Hun fortalte os, at hun havde været paa flere Sanatorier baade i Denver og ellers i Colorado. Men hun syntes bedre om Eben-Ezer end noget af de andre, hun havde besøgt.

Eben-Ezer besøges ogsaa mellem Aar og Dag af baade danske, svenske, norske og amerikanske Patienter, særlig da brytthg.

Marsberetning og Forhandlinger ved Bestyrelsesmødet skal vi ikke befatte os med. Det lader vi Sekretæren om.

Om Søndagen var der Fæst paa Eben-Ezer.

Menigheden ved Bruish med dens Præst var indbudt. Mødet holdtes i Løshytten.

Ved Formiddagsmødet talte Redaktøren over Dagens Evangelium — de ti spædskte, af hvilke kun den ene, Samaritanen, vendte tilbage at give Gud Æren. Past. A. Jensen, Ruffin, talte ved samme Møde til Børnene om at bevare Guds Ord i Hjertet.

Om Eftermiddagen var der atter offentlig Møde i Løshytten, hvor Past. A. Jensen og Formanden, Past. G. W. Christensen talte. Formanden sluttede sin Tale med en Opfordring til at bidrage til Jubilæumsfundet, hvorpaa der blev sendt en Subskriptionsbog ud i Forsamlingen.

Det blev os fortalt, hvor meget der var tegnet, men da vi ikke nedstret det, kan vi ikke meddele det nøjagtigt; men det gik i hvert Fald over Forventning. Det forekommer os, at Summen var omkring \$160.00, og man ventte, den vil vokse betydelig.

Wandag Aften var der Møde i Kirken. Kort før Aften havde det stormet og regnet en Del, saa Forsamlingen ikke blev stor. Her talte Redaktøren og Formanden.

Næste Dag skulde der være Møde inde i byen Bruish, hvor Past. A. Jensen skulde tale, men vi maatte rejse Ratten forud, saa vi intet kan meddele fra dette Møde.

Det har overhøjet sig ikke været vor Tanke at referere fra de offentlige Fæstelser — kun at fortælle om Sanatoriet og saa i Kort-hed omtale Møderne.

Kært var det at iagttage, at baade gamle og unge, som man har kendt for mange Aar siden, famles i Guds Hus og om Guds Riges Arbejde.

Jfæ saa, som er søgt til Bruish for at genvinde deres Helbred, har fundet, hvad de søgte.

Sluttelig kærlig Hilsen til Vennerne derude.

Bølgeblint.

Læser, jeg dig for engang at høre opmærksomt efter, hvad det er, der danner Emnet for Santale, Vittigheder og Hentydninger, naar du ser en Flok unge Mænd samlet paa Gaden, paa Arbejdspladsen, ved Lærskemaskinen, etc. — og hvis du selv har Sans for moralsk Renhed og sjælelig Ulykkelighed, vær jeg garantere, at du vil vende dig bort med Sorg og Afsty. Hvordan kan det dog være, at det sviniske, bestialiske, nedbrudne altid skal staa een i Møde paa Gade, Torv og Stræde?

— Enten maa flige Emner være afsluttede nødvendige for unge Menneskers Lykke, eller ogsaa staa Ungdommens Moral (taget saadan i det store Hele, thi Undtagelserne er forholdsvis saa og langt imellem) paa det laveste Lavmaat.

Kan vi gøre noget til Bedring af den Sag? Er vi noget? Thi at vi med Væmmelse vender os bort fra dem og lukker os inde i vore egne bedrøvede Kanter, det er ikke nok. I hvert af disse unge Tempel-er bor der jo en udydelig Mand, der staa Gud-Verren i samme Pris, samme Pris som vor egen.

Thi hvad kan enhver Kristen gøre? Kan han undgaa moralsk Dusbroskab med dem ved ikke at se ad deres søde Vittigheder. Kan han lade dem forstaa, at den lettere-dige Skæmt er en Færdighed, der trækker fra.

Vinde dem for Kristi Tjeneste? Ja, var det blot lige saa nemt gjort som sagt. — Jeg ved det: det er det egentlige Maal. Men der hen imod fører dog ogsaa antydede Veje. Medens Faktum desværre vist er, at kun et forsvindende Mindretal af Kirken's Medlemmer engang bekyrter sig for at staa ind paa dem.

To gode Benner — Raboer for Rejsen — stod en Dag og samtalede om, hvor haard en anden Mand i byen var mod sine Børn.

„Ja, det er ikke alene det, at han hugger og bider efter dem, for vi kan vel alle i den Henseende have en Rem af Siden. Men at de desuden maa lide og nyre i det fra Morgen til Aften, de er jo dog kun saa smaa endnu, det er rigtig nok for galt.“

„Og du mener, vi alle tiltaler vore Børn for dumt?“

„Ja, jeg ved da i al Fald, at jeg gør.“

„Well, jeg behøver jo ikke at stille mig an — jeg har taget mig selv i det samme, men naar jeg saa rigtig har faaet det overbøjet, har jeg skammet mig som en Hund, skammet mig over mig selv og fanget det Forfæet at afflaa derfra. For det bliver mig stadig mere indlysende, at vil jeg have mine Børns Kærlighed, naar jeg bliver gammel og affældig, saa maa de have andre Minder end Skælden og Smælden. De maa have Minder og Forslaaelse af virkelig Kærlighed, den Slags nemlig, som ikke farer op i Brede og Sidighed, men som virkelig værner om dem.“

Der var engang en Præst. Han var bleven opfordret til at holde en Tale ved en eller anden Slags Skov-fest.

Hvad hans Emne egentlig var, husker jeg i Øjeblikket ikke. Nok er det, at han bl. a. ogsaa kom ind paa Prohibitionen og hvad dermed følger — som han nu saa paa Sa-gen.

Han viste sig at være en erklæret Modstander af nævnte Bevægelse. Han søgte med Skriften at bevise, at maadeholden Rydelse af Udskrifte ikke brød sig om El eller Brænde-vin, saa hvis han i det hele kunde antage, at Gud saa med Misbillig-hed af berusende Drikke, var han uden videre Prohibitionist.

En vejrbid og solbar Slesviger sad i Forsamlingen. Han havde nu ingen egen Mening som saa mange andre. Naar jeg, ræsonnerede han, tager en Ting eller en Sag i For-soar, saa gør jeg det, fordi jeg synes om den — selvsagt! Riber jeg ned paa noget, da gør jeg det, fordi jeg ikke gad lide det — naturligtvis!

Godt! Men nu ræsonnerede Sles-vigeren videre, at da hans Stand-punkt var saaledes, maatte andres nødvendighed ogsaa være det.

Medens Præsten da var som bedst i Gang med sine Argumenter: at Bibelen ikke forbyder, o.s.v., at han selv ikke brød sig om, etc., priffede vor Mand sin Kamfælle i Siden med Tømmeløst:

„De, a trommer, te han fa godt sjell si a Svæl!“

Lufkes.

En hest ældre arbejdsduant Pige kan straks faa Blads hos Prof. P. S. Big, Blair, Nebr.

En efter Overenskomst.

Et Par Bemærkninger.

Rige kommen hjem fra min Danmarkstog i Forbindelse med Del-tagelsen i Edinburgh-Konferencen er jeg, ved at gennemse de Nummere af „Danskere“, som er udkommet, siden jeg rejste, truffen paa et Par Artikler, som jeg tror, at maatte gøre en Bemærkning til. Den første er Nr. 56, og 58 af „Danskere“, hvor min gode Ven Pastor J. M. Hansen fra Staplehurst, Nebr., i sine Samfundsbetragtninger søger at lægge et godt Ord ind for Missionen iblandt vore Lands-mænd i Australien, mindinge om det makedoniske Naab „Rom over og hjælp os“. Det har glædet mig meget, at dog en Mand i Sam-fundet har søgt at faa os vaagnet og manet til Arbejde, fremend Børnet der. Thi skal Hjælp sendes, saa maa det være snart, da der hvert Aar gaar mange af vore gamle Landsmænd derovre ind i Svoghe-den. Det er rigtigt, hvad der refereres til i Nr. 58, for 26. Juli, at det er særlig fra Australien, eller rettere fra Queensland i Australi-en, at Naabet og Kaldet særlig har lydt; og fra en lille Menighed i Brisbane er der for Aar tilbage sendt Rejsepenge til en Præst, men ingen har tagt ja. Der er Danske freedt overalt i Australien, og i Queensland er der ganske betydelige Settlementer. Jeg besøgte 12 for-skellige saadanne, hvor der var Trang til at høre Guds Ord. Ikke en eneste skandinaviske Præst findes i Australien — med Undtagelse af en svensk Semsandspræst i Melbourne, Victoria. Da jeg kom her tilbage for saa Dage siden, laa der et Brev til mig fra en Mand i Queensland. I dette siger han: „Vi har ventet og ventet efter en Prædicator fra eder. Skal vi aldrig mere høre en dansk Missionær eller Præst? Være der var en Anfoarsfuld Mand, som vilde gøre noget i Guds Kraft for vort Folk, men vi faar vel aldrig en saadan. Jeg vilde gerne være med til at gøre noget for at faa en omrejsende Missionær eller Præst her i Queensland. Da jeg har en god Aul i Aar, vilde jeg godt love at jeg og min Broder vilde yde til en saadan £ 50 Sterling (250 Doll.) for i Aars Vedkommende, og senere som Serren giver Betsignelse.“ Er det ikke et godt Tilbud fra Et Par Brødre, og han lægger til: „Broder, du behøver ikke at være bange, at Sedningemissionen skal lide Tab for det.“ — I Brisbane ved jeg, at den lille lutheriske Me-nighed, som der er, har bedet og ventet paa Sjælv herfra nu i flere Aar, holder det vedblivende ga-ende med Lægugdstjeneste og Søn-dagskole. Er der da ingen, der tør bryde op af de gamle Bræder, saa maalket der kunde være nogen af de unge, der ikke sidder for fast. Eller en af vore Studenter, der længes efter at komme i Birkjom-hed for Herren paa Missionsmar-ken. Det skulde helst være en Mand, der har nogenlunde Færdighed i det engelske Sprog, da de unge kun kan naas i dette. Det er ikke en Ulyst, og en Mand, der er bange for Arbejde og Hindringer ja Skuffelse, bør ikke gaa. Men med Bøn, Villighed og Lydighed mod Herrens Ord, da er der en Betsig-nelse deri. Jeg selv har faaet en saadan. Jeg haaber, at vort Sam-funds Formand vil lade „Danskere“'s Læsere vide, hvorledes det gaar med denne Sag, om der maalket allerede har meldt sig en Mand, til Værgningen.

Den anden Bemærkning, som jeg følger mig drevet til at gøre, er til i Anmærkningerne til Edinburgh-Artiklen i Nr. 67, hvor der siges om nævnte Mødes 1200 Deltagere, at der var 500 fra Amerika og 500 fra Storbritanien og kun 200 fra Europas Føttland, Syd Afrika og Australien. Derfra kan vi trykt slut-te, at den lutheriske Kirke ikke var ligelig repræsenteret. I Stedet for 1200 Deltagere skulde det vist være 1200 Delegerater; thi der var flere Tusinde Deltagere. 3 store Sale, der hver kunde rumme over 2,000 Mennesker var hver Dag fyldt til Trængsel; og med Hensyn til Vige-ligheden, da var der jo sat visse Grænser eller Bestemmelser, der kunde nemlig kun sendes 1 Delegat for hver 10,000 Doll., som vedkommen-de Selskab eller Forening havde i

Jndtægt til Sedningemissionen. Jeg har foran mig Missionskonferencens Saandbog og ligeledes den sidst udkomne statistiske Atlas over den kristelige Mission, der giver en Pam-plet Statistik over enhver Missions-mark, som den har funnet indhentede Oplysning fra.

Det samlede Bidrag for Aaret 1909 til Sedningemissionen var \$24,676,580, og naar man regner sammen Bidragene fra de lutheriske Selskaber og Foreninger i Europa og N. Amerika, bliver det en Sum af \$3,146,687. De øvrige 21½ Million Doll. er altsaa fra den reformerte Kirke. Hvor mange lutheriske Delegerater der var paa Mødet, ved jeg ikke. J. Efs. fra Danmark var der 10 Delegerater; rigtig nok var Pastor S. Ulfving under Prødrementigheden, og Pastor Lag-strup og Munch under det norske Missions-selskabs Lister, da Danmark kun kunde jende 7 i Forhold til deres Indkomst. Mænd som Wærneck, Werner, Wilde, Julius Richter, Herring, Casse, L. Dahl og Henry Ulfving vare der til Stede. De er jo alle vel kendte iblandt lutheriske Missionsmænd for øvrigt at kunne forstaa Mødet og dets En-hedsbestræbelser maa man have over-været det, hvilket er noget helt andet end paa anden Haand og i Fra-stand. Mødet bragte rig Betsignelse til min egen Sjæl, og jeg tænker ikke, at jeg mere skal komme til et lignende Møde paa denne Side af Forhøenget. Jeg flammede mig paa mine egne Vegne og paa vor lutheriske Kirkes Vegne, at vi er ja lidt med i Nutidens og alle Tiders vigtigste Arbejde, Guds Riges Komme til den ganske Verden. Skal vi rolig, halv sovende se paa, at en Verden synter uden Medning, naar vi er i Besid-delse af Redningsbøger og Læser til at redde dem med? Skal vi rolig se, at Muhammedanerne erobrer det ene Folk i Afrika efter det andet for deres djævelske Lærdomme? Verdens Døre er aabne, og trænger vi ikke ind, saa er der andre, der ben-ter Lejligheden. Djævelen lover ikke. Nu er det Tid, og gaar denne ganske Lejlighed bort, saa er det vor Skyld. Unge Mænd og Kvinder, Brødre og Søstre i Serren, her er en Dugave for eder, herligere end nogen anden. Serren minirer sin Krigshær. Skal vi ikke være med? Lad Selviskhed og Mageligheden ikke bedrage os eller Frygten for Vanfærligheder holde nogen tilbage. Vi mindes Frans af Missis Ord: „Brødre, lad os nu begynde at tjene Herren, vi har hidtil intet gjort“.

Jens Diren,

p. t. Brorion Skole, den 28. Aug. 1910, Kenmare, N. Dak.

Bog anmeldelse.

B. D. Ryberg Hansen: „Det ældste Evangelium — historisk kritisk beløst“ — København, Guldendalke Boghandel 1910. — 229 Sider — Pris \$1.50.

Forfatteren af dette moderne Skrift er baade paa Faders og Mo-ders Side af gammel dansk Præstevælgelse, idet hans Bedstefader, Kon-sistorialraad Peter Hansen (død 1859) var Præst i Slangerup, be- kendt for sin Lærdom, og hans Fa-der L. C. Hansen var Sognepræst, først i Duffer paa Bornholm og si- den (fra 1881) i Ramsløse og Ar-mind paa Sjælland, beløst som Overlægger af Aagenbachs Kirke-historie, Luthards Apologetiske Fore- drag o.s.v. — og Moderen, Marie Charlotte Møhl var en Præstedat-ter fra Nisbykke paa Sjælland, men fød i Trankebar i Indien, hvor hendes Fader, Pastor Anud Eskild Møhl, var Præst og Missionær, i mange Aar Danmarks ældste Præst.

P. D. N. Hansen er theol. Kan-didat siden 1883 og har i mange Aar været theologisk Manuduktør i København. Han er tidligere frem-trædt som Forfatter af „Evangelis-tiske som Kilder af Jesu Liv“ (København 1904) med Undertitel: „Søndetrag af den nyere Forsk-ning“. Denne Bog fandt en for-holdsvis velvillig Anmeldelse i „Theologisk Tidsskrift“ (6te Bind) af Pastor E. Th. Lund, men blev skarpt imødegaaet i samme Tidsskrift af Pastor Alfred Levinen.

Nærværende Skrift, der nærmest maa betragtes som Anmeldelsen af